

[Harald Petersen.]

delse i de taler, den ærede ordfører hidtil har holdt.

Uden at gå ind på en lang debat om de emner, der har været fremme, vil jeg blot til slut sige til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, som henviser til, at vi nu kun har De Forenede Nationer som det instrument, der må spilles på, at hvis denne organisation, der jo skulle og efter manges håb burde have været en ny freds- og sikkerhedsorganisation i verden, havde kunnet løse de problemer, man med længsel har ønsket løst i hele verden, så var der jo intet nationalt sikkerhedsproblem at diskutere for Danmark i dag. Baggrunden er jo den, at man fra alle sider netop betragter De Forenede Nationer som uegnet som sikkerhedsinstrument, som et instrument, der hverken er stabilt eller mobilt. Derfor har heller ingen lande, heller ikke de små demokratiske lande, turdet forlade sig på De Forenede Nationer som en international organisation med evne til at løse de for os afgørende spørgsmål om fred, om frihed, om sikkerhed og tryghed og om værn for de demokratiske livs- og samfundsideal, der er vore. Denne opfattelse var jo også baggrunden for, at man overhovedet indlod sig på interskandinaviske forhandlinger om oprettelse af en skandinavisk forsvarsunion. Jeg synes, at man i den øjeblikkelige problemstilling heller ikke bør glemme denne kendsgerning, som vi alle har været fælles om, nemlig forhandlingen om oprettelse af en skandinavisk forsvarsunion med alle de deraf flydende forpligtelser og gående ud fra de samme forudsætninger.

Bodil Koch: Også jeg lagde i eftermiddags mærke til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensens ord om, at den afgørelse, der skal tages i dag, ikke kan tages af folk med tvivlende hjertes. Men alligevel melder jeg mig her som et menneske med et tvivlende hjerte. Det betyder ingeniunde, at jeg er usikker med hensyn til, hvor jeg vil lade min stemme falde. Den, der ser øjeblikket an, den, der bedømmer de kendsgerninger, der ligger for vore øjne, synes jeg ikke kan andet end indrømme, at Danmark i dag ikke kan ligge i isoleret neutralitet. Den udvikling, der har fundet sted i årene efter 1945, har vel ikke alene gjort vore hjertes tvivlende, den har gjort os fortvivlede. Vi ønskede at gå en helt anden vej. Vi ønskede ikke, at det blev nødvendigt engang at indtræde i en militærunion af nogen art. Men når jeg siger, at jeg kommer med et tvivlende hjerte, ligger deri — jeg

kunne have lyst til at sige det med la Cours ord: at jeg tror, at i dag er tvivl nødvendig; jo dybere den anførte os, des større var den tro, hvormed vi forsvarede det levende liv. Og derfor efterlyser jeg tvivlen. Jeg efterlyser den ganske særlig hos kommunisterne i denne sal. Jeg efterlyser tvivlen om, at al ret og al sandhed er i øst og al uret og al uærlighed i vest. Vi nærer ikke den tro. Vi holder vore øjne åbne og ser, at både i øst og i vest er der uret og fejtagelser, og vi må finde vej tværs igennem dem henimod hinanden.

Da vor første gesandt i Moskva efter besættelsen, Thomas Døssing, kom hjem derovrefra på besøg, sagde han nogle ord, der gjorde et uudsletteligt indtryk på mig. Han sagde: jeg lærte een ting derovre, og det er, at vi må holde op at nuancere. Men hvis vi holder op at nuancere, så dør alt, hvad der hedder demokrati, og er der noget, vi ikke må gøre i dag, så er det at holde op at nuancere. Jeg indrømmer, at jeg godt kan se, at faren for, at vi holder op dermed, er større, når vi melder os ind i en Atlanterhavspagt, der omfatter store magtstater, men vi vil og må ikke komme ind i den primitive problemforenkling, der idag er ved at finde sted, dræbende for alt virkeligt demokrati og for al sand menneskelighed.

Atlantpagten ser jeg ikke alene som en militær union, som et nødvendigt forsøg på at skabe balance i det storpolitiske spændingsforhold, men jeg ser bag Atlantpagten den forståelse for frihed og menneskelighed, som har rod også hos os, og derfor mener jeg, at vi må slutte os til det. Men jeg tror, at opgaven i dag bliver af en ganske særlig art, og jeg tror det ganske særlig, efter at jeg i dag med dyb beklagelse har hørt de kommunistiske talere. Jeg tror, at der nu for os ligger en opgave så stor som aldrig før deri, at vi formår at vise styrke og evne til at bevare vor danske selvstændighed, vor egen væremåde, at vi formår at være åbne og ærlige såvel overfor det, som vi måtte kunne hente i øst, som overfor det, vi kan hente i vest af gode impulser for fremtiden. Jeg vil ikke udslette af mit hjerte troen på muligheden for fornufts og menneskeligheds sejr, og jeg tror, at der er en mulighed for at nå frem til en fornuftigere løsning af tingene gennem Atlantpagtens problemstilling. Hvis vi ikke kan sprænge os en vej fra øst til vest til forståelse, er der ingen vej udenom krig og ødelæggelse og udslettelse. Men øst—vest-problemet anskuer vi jo i virkeligheden her i denne sal i forhold til de danske kommunister, og derfor er der